

Το βράδυ του Σαββάτου 6 Δεκεμβρίου, ο 15χρονος αναρχικός, ένας από εμάς, έχασε τη ζωή του από τις σφαίρες ειδικού φρουρού μετά από λεκτική ανημιμαχία μεταξύ τους. Δεν ήταν η κακιά στιγμή, δεν ήταν ένα τραγικό ατύχημα, δεν ήταν καν μια «νόμιμη άμυνα», όπως δοκίμασαν στην αρχή να μας το πουλήσουν οι κυρίαρχοι και τα τσιράκια τους. Όχι, δεν ήταν καν η δολοφονική πρόθεση ενός λίγο «πειραγμένου» μπάτσου. **Ήταν το κράτος που κουβαλούσε το κουμπούρι. Το κράτος που πάτησε τη σκανδάλη. Το κράτος που διεκδικεί το μονοπώλιο της βίας. Κάθε βίας.**

Στο στόχαστρο αυτής της βίας βρέθηκε ο 15χρονος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος. Εκεί βρίσκεται επίσης ο κάθε καταπιεσμένος, ο κάθε εργαζόμενος, ο κάθε άνθρωπος που δεν ανήκει στις τάξεις της κυριαρχίας είτε το καταλαβαίνει είτε όχι.

Ο θάνατος όμως από πυροβολισμό, δεν ξεχνιέται, δεν εξαγοράζεται. Όσο κι αν ο καθένας κάνει πως δεν βλέπει, όσο κι αν ο καθένας κοιτάει να βολευτεί στις χαραμάδες της αθλιότητας η βία της εξουσίας είναι παντού, το ίδιο θανάσιμη, το ίδιο αντικοινωνική.

Και μεγαλώνει επικίνδυνα.

Ολόκληρη η κοινωνία πλέον απειλείται (έως και οι μακάριοι της «μεσαίας τάξης» στην Ελλάδα και τη Δύση), άλλοι με αφανισμό από τις οικονομικές κρίσεις, άλλοι με σταδιακή εξόντωση λόγω της ολικής καταστροφής του περιβάλλοντος και άλλοι, όπως πάντα, με την εξ επαφής εκτέλεση από την καταστολή.

Οι αισχρές μειοψηφίες, οι ομάδες βανδάλων και πλιατσικολόγων, αυτοί που απαρτίζουν τις κλίκες οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, γνωρίζοντας πως οι δυνατότητες εξαγοράς και χειραγώγησης των καταπιεσμένων μειώνονται, προβλέποντας πως η γραμμή που χωρίζει τα στρατόπεδα του κοινωνικού πολέμου θα γίνει πιο φανερή, θα καταφεύγουν όλο και περισσότερο στις παραδοσιακές τακτικές καταστολής. **Δοκίμασαν ήδη να περάσουν το ιδεολογικό και νομικό υπόβαθρο με την αντιτρομοκρατική υστερία. Γέμισαν κάμερες τους δρόμους. Έμαθαν καλή σκοποβολή πάνω στα σώματα μεταναστών...**

Ετοιμάζονται και ζυγίζουν αντιδράσεις.

Η ανοιχτή τρομοκρατία αφορά για την ώρα τα πιο καταπιεσμένα (μετανάστες, πρόσφυγες) και τα αγωνιζόμενα (αναρχικοί, ακηδεμόνευτοι συνδικαλιστές, αδιάλλακτοι φοιτητές, κρατούμενοι) τμήματα της κοινωνίας.

Η αντίδραση που θα εκφραστεί, οι κοινωνικές δυνάμεις που θα κινητοποιηθούν, η ισχύ της απάντησης στην έξαρση της κρατικής εγκληματικότητας, στην εκτέλεση ενός έφηβου, θα δώσει μια καθαρή εικόνα για τις εξελίξεις που θα έρθουν. Θα είναι ένα από τα πιο καθαρά στίγματα για το πόσο ανενόχλητη θα αφεθεί να δρά η εξουσία, τελικά για το πόσο πιο επίπονη θα γίνει η καθημερινότητά μας, για το πόσο βίαιη θα χρειαστεί να γίνει η κοινωνική αντεπίθεση.

Δεν είχαμε, δεν έχουμε και ούτε πρόκειται να έχουμε καμία ανταπάτη. Αυτές οι δολοφονίες είναι προμελετημένες, καλά σχεδιασμένες και απο-ελούν μέρος του γενικότερου κλίματος τρομοκρατίας που επιβάλλει η ύπαρξη του κράτους, **καταστάσεις που έρχονται σε τυχαίες στιγμές αλλά με απόλυτη βεβαιότητα**

Η κρατική εξουσία και οι θεσμοί της, αποδεικνύουν και στο πιο δύσπιστο μέλος της κοινωνίας ότι δεν έχει ούτε τη δυνατότητα ούτε και την πρόθεση να εγγυηθούν την ασφάλειά του. Δεν μιλάμε για ανεπάρκεια ελέγχου του κατασταλτικού μηχανισμού από την κρατική εξουσία. **Πρόκειται για το αυτονόητο, πως δεν μπορείς να περιμένεις από μηχανισμούς φτιαγμένους για να διατηρούν την εκμετάλλευση, την καταπίεση, την ετερονομία να προσφέρουν ασφάλεια στα θύματά τους.**

Έχουμε γίνει μάρτυρες του ίδιου σκηηνικού αμέτρητες φορές. Την ημέρα που ο Μιχάλης Καλτζάς έπεφτε νεκρός σε παρόμοιο περιστατικό από τις ίδιες αστυνομικές σφαίρες, ο Αλέξης δεν είχε ακόμα γεννηθεί. Η δολοφονία του όμως και η αθώωση τελικά του φονιά μπάτσου Μελίστα έπαιξε το ρόλο της σήμερα. Αμέτρητες ήταν οι εκτελέσεις μεταναστών, κρατούμενων, πολιτών που δεν «σταμάτησαν στο σήμα». Αμέτρητα ήταν τα εργατικά ατυχήματα γιατί τα αφεντικά κοστολόγησαν φτηνότερα τον εργάτη από τα «μέτρα ασφαλείας». **Δολοφονίες που πολλές φορές περνούν στα ψιλά όπως θα περνούσε και αυτή**

η δολοφονία αν στην αρχή η οργή και η συνείδηση κάποιων μειοψηφειών, πολιτικών και κοινωνικών, δεν έφτανε σε σημείο βρασμού.

Οι εκκλήσεις από τις εκδοχές της εξουσίας για αντιδράσεις μεν, ειρηνικές δε, προσκρούουν στην κοινή εμπειρία: πρώτοι οι εξουσιαστές με τη στάση τους εδώ και χρόνια έχουν ακυρώσει το «δημοκρατικό δικαίωμα» της διαδήλωσης, αρνούμενοι πεισματικά να ικανοποιήσουν το οποιοδήποτε αίτημα, ασχέτως μαζικότητας μιας διαμαρτυρίας (βλ. ασφαλιστικό – εκπαιδευτικά).

Το αυθόρμητο ξέσπασμα μεγάλων κομματιών της νεολαίας και των μεταναστών, που με πρωτοφανή αγριότητα και επιμονή, με τις όποιες αντιφάσεις και αντιθέσεις αναμεταξύ τους και με τα προτάγματα των αναρχικών, ήταν απόλυτα προβλέψιμο για όλους και φυσικά για το κράτος το οποίο είναι υπεύθυνο εκτός από τη δολοφονία και για ό,τι ακολούθησε. Ως αναρχικοί δεν θα μπορούσαμε παρά να είμαστε ένα κομμάτι αυτού του αγώνα. Τα δε προτάγματα του πολιτικού μας χώρου, που ούτε ποτέ θέλησε, ούτε θα μπορούσε να ελέγξει και να κατευθύνει την εξέγερση, είναι γνωστά και κατατεθειμένα: καταστροφή του κράτους και του κεφάλαιου, κατάργηση της ιδιοκτησίας, λήψη αποφάσεων από όλους συλλογικά και άμεσα σε συνελεύσεις σεβασμό της φύσης και διανομή των αγαθών με βάση της ανάγκες του καθενός. Για ένα κόσμο που οι 15χρονοι δεν θα αλλοτριώνονται, δεν θα πεινάνε, δεν θα καταστέλλονται, δεν θα εκτελούνται.

Εδώ, αυτή τη στιγμή περισσότερο από ποτέ η οργή και η συνείδηση είναι καθήκον του καθενός που θεωρεί τον εαυτό στην «από δώ» πλευρά του κοινωνικού πολέμου, στην μεριά των πολλών. Το να βγούμε στο δρόμο, είναι ένα καθήκον που μας σημαδεύει όλους με το δάχτυλο.

Τελικά μιλάμε για φόνους εκ προμελέτης. Φόνους που μεθοδεύονται με τέτοιον τρόπο ώστε να καμφθεί κάθε αντίσταση, να παγώσει κάθε δραστηριότητα διεκδίκησης, από την ασφάλιση των εργαζομένων και την εκπαίδευση των νέων μέχρι το ίδιο το αυτονόητο δικαίωμα του καθενός να ζει.

Γι αυτό το λόγο δεσμευόμαστε απέναντι σε ζωντανούς και νεκρούς συντρόφους, συναδέλφους, συναγωνιστές, συνανθρώπους, ότι δε θα μείνουμε απαθείς μπροστά στην έξαρση αυτή της κρατικής εγκληματικότητας. Ότι δε θα αφήσουμε ούτε σταγόνα ιδρώτα και αίματος να πάει χαμένη.

Δεσμευόμαστε ότι δε θα ενδώσουμε ούτε στη βία ούτε στα υποκριτικά κλαψουρίσματα όλων των αυτοργών του εγκλήματος. Ότι δεν θα χάσουμε από τα μάτια μας το σκυολόι του καθεστώτος που θα δοκιμάσει να μετατρέψει την λύσσα σε ψήφους για να μπορεί αυτό αύριο να ορίζει ξανά τις κρατικές δολοφονίες.

Δεν εξευμενιζόμαστε με εξυλαστήρια θύματα και με ανοησίες περί μεμονωμένων περιστατικών...

Δεσμευόμαστε στο καθήκον όλων

Αδιάλλακτος, διαρκής αγώνας ενάντια στους υπεύθυνους του εγκλήματος και των εγκλημάτων: το κράτος και την καταστολή.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Αναρχικοί για την Κοινωνική Απελευθέρωση